

HET KIND

Ontrouw, ik heb zooveel ontrouw gezien in de wereld. Ik heb de stem gehoord, die steeds weer verleidt en het geweten met haar zoeten raad insluimeren doet. Kleine verbitteringen, zusterjes van jou, mijn groote verbittering, beginnen den rondedans en benevelen de gedachten en paaien met duizend woorden en bepraten het verweer tot het moe en ineengedoken in slaap verzinkt. En dan kom jij, groote verbittering. En zooals je bij mij bent geweest, was je eens bij Mirjam en met dezelfde woorden, met dezelfde stem, zong je over de mislukking die het leven geworden was, zocht je een ontkomen en zoo sterk was je en zoo machtig, dat wel iedereen bijna bezweken zou zijn onder den vloed van woorden en gedachten, die je te verwekken wist.

En toch ben je weer van mij geweken, voor mij ben je te zwak geweest, voor mij kon je geen nieuwe passie bedenken. Alleen kortstondig, heel even, heb je me gegrepen, maar ik was te moe en kon onmogelijk zoo gaan als je wilde.

Die vacantie in Parijs, nachten met goedkoope vrouwen, die ondanks haar raffinement de herinnering niet konden overmannen en later weer hier dat gesjouw met kortstondige liefden, aangeblazen liefden, tot dat alles gelijdelijk bezweek en ik jou minder zag en alle haat dien ik Mirjam toegedragen had veranderde in bijna vergeven, althans begrijpen.

Jijoepe zou een mooi kind geworden zijn. In de maanden vóór zijn geboorte hadden wij zijn gezichtje geschapen, tener en blond, met fijne diepe oogen, die wijsheid en een stil geluk beloofden. O uren, waar zijn de uren, Mirjam voor mij bijna mooier dan ooit tevoren, de blauwe oogen donker beschaduwd, zachte kleuring van een zwellend vrouwenlichaam op wit laken in een mild slaapvertrek en ik luisterend met nimmer meer gekende teederheid naar het nieuwe leven, ons nieuwe leven, daar in haar zoet, verrukkelijk en bijna extatisch aanbeden lichaam. Wereld, kleine eigen wereld van twee gelukkige menschen, die weer als kinderen worden, kleine speelsche kinderen, en groote vreugde beleven in hun kinderlijk spelen. Uren waarin zinnelust slechts een heel vaag en donkerder accoord is, waarin het leven zuiverder en hooger gestegen schijnt dan ooit een mensch verwachten kon.

Ik weet heel goed dat bijna alle menschen deze uren gekend hebben en dat men verder ging en vergat en niet eens bemerkte dat deze droom voorbij was.

Toen kwam het kind. Werd ooit een kind met grooter vreugde ontvangen? Zachter en warmer werd het huis rondom, er danste een lange schoone droom om de wiegegor-